

blive forstaaet af det ærede Medlem og hans Meningsstæller. Deri har han jo aabenbart ganske Ret. Men jeg er paa den anden Side ikke i Stand til at klarlægge mine Grunde paa en mere tydelig og mere forstaaelig Maade, end jeg allerede har gjort. Jeg staar altsaa overfor Umuligheden af at gøre mig forstaaelig for de ærede Medlemmer. Hvis Forholdet var det, at jeg sad med en fuldstændig Finansplan og forholdt de ærede Medlemmer Kendskab til den, saa var alt, hvad det ærede Medlem sagde, ganske paa sin Plads. Det vilde være meget lidet aabent, og det vilde tilmed være meget lidet klogt. Men jeg har jo forklaret det ærede Medlem og alle, hvorfor jeg ikke i dette Øjeblik kan forelægge en fuldstændig Finansplan. Jeg kan ikke gøre det, fordi jeg ikke har det fulde Overblik over Virkningerne af Skattelovene af 1908; først naar Statsregnskabet for det nu afsluttede Finansaar om ganske faa Maaneder foreligger, vil man have det Overblik, det Kendskab til de bestaaende Loves Virkninger, som er nødvendigt for at kunne forelægge en Finansplan. Jeg kan det desuden ikke, fordi der sidder en Kommission — nedsat af Regeringen, ikke af denne, men af en tidligere Regering —, der har til Formaal at overveje Besparelser i vor Statshusholdning, Besparelser, der antagelig ville faa en ret vidtgaende Karakter, og som Regeringen er til Sinds at tage op og gennemføre, saa vidt som det paa nogen Maade er muligt. Jeg udviklede udførligt forleden Dag, at det her kan dreje sig om ca. 6 Mill. Kr. mere eller mindre, der bliver at dække. Jeg udtalte endvidere, at det var ganske umuligt at gennemføre i Rigsdagens Skattelove, der vilde paalægge meget betydelige Byrder — for det slippe vi ikke for, — naar man paa et saa stort Beløb nær ikke med Bestemthed kan angive, hvor meget der behøves.

Der tales her, som om 5—6 Millioner mer eller mindre ikke spillede nogen Rolle. Det forbavser mig i høj Grad, at en saadan Tale kan føres; thi selvfølgelig vilde det allerførste, hvormed man vilde møde en Finansminister, som i Utide fremlagde sin Plan og maatte sige: Jeg forlanger ganske vist her for 5—6 Millioner Skatter, med Hensyn til hvilke jeg ikke ved, om de ere nødvendige, være dette: Se først at blive klar over, hvor meget der er nødvendigt, og hvor meget der kan spares, og se at blive klar over, hvordan de bestaaende Love virke! Dette er noget, som Regeringen ikke

først nu kommer og siger her i Landstinget, men som den sagde ved sin Tiltræden, og som den sagde ved Forelæggelsen af Finanslovsforslaget. Vi have fra første Færd sagt, hvornaar vi ansaa det for rigtigt og forsvarligt at komme frem med en Finansplan, vi have ikke skudt Terminen ud en eneste Dag. Den Dag i Oktober Maaned, da jeg staar i Folketinget — hvis jeg til den Tid er Minister — og forelægger det nye Finanslovsforslag, vil der sammen med dette blive forelagt saadanne Indtægtslove, som ville vise Balance. Det er sagt fra først, at det vil ske den Dag, og at det ikke kan ske før, og det er sagt, hvorfor det ikke kan ske før. Selvfølgelig vilde intet have været mig kærere end allerede i denne Samling at fremkomme med samtlige de Love, der ere nødvendige for at bringe Balance. Jeg kan ikke andet end forbavses, naar jeg hører, at man tror at behøve stærke Demonstrationer, skarpe Udtalelser af forskellig Art, for at vække Regeringens Ansvarsfølelse, som om nogen efter hele sin Stilling havde og maatte have denne Ansvarsfølelse stærkere end Regeringen! I en ganske anden Grad, end det gælder for de Herrer, tynger denne Tilstand paa os, føles af os som en daglig Plage, der ikke bliver bedre, naar vore Modstandere paa enhver Maade og uden at være skrupuløse i Valget af Midlerne søge at vanskeliggøre os Situationen baade paa den ene og den anden Maade. Vi fremfor nogen maa altsaa have et levende Ønske om at komme ud af denne vanskelige Stilling jo før jo hellere. Naar disse Lovforslag ikke ere forelagte, ere, som sagt, Grundene dertil tydeligt angivne. Vi have den bestemte Overbevisning, at det at fremkomme med Forslag paa et Tidspunkt, hvor Situationen ikke fuldt kan overskues, altsaa i Utide, og uden at de tilbørlige Forberedelser kunne være truffene, vilde være at umuliggøre Gennemførelsen af en fuldstændig Finansplan. Regeringen vil forelægge sine Forslag ikke en Dag senere, end den er i Stand til at gøre det paa forsvarlig Maade og med Udsigt til Gennemførelse.

Holstein-Holsteinborg: Maa jeg blot konstatere, at den højtærede Finansministers Udtalelse lyder saaledes, at den højtærede Minister altsaa endnu den Dag i Dag, den 5. April, ikke har sin Finansplan færdig. (*Finansministeren* [N. Neergaard]: Ja!) Maa jeg dertil blot føje den Bemærkning, at der jo ikke fra vor Side er afkrævet den højtærede Minister en